

Låt se, att gumman din i qväll
Är rådmansfru!»

Men Jöns stod, allt som valet skred,
Långnäst och qvald.
Hans närmsta granne, som var smed,
Blef allmänt vald.

Att Jöns båd' svettades och frös,
Ej undras på.
Då han kom hem, var elden lös
I hvarje vrå.

Frun hoppar som ett retadt höns
I dörr'n och svär:
»Du kallas icke blott, du är
En riktig Jöns.»

Hon skrek, allt som dess harm tog till,
I gråt och gnäll:
»Nu kan du gerna, om du vill,
Bli sme'ns gesäll.»

»Ty bättre passar du till dräng,
Än skipa lag.
Och köp dig fort en enmans-säng,
Det råder jag!» —

Och följden, om mitt herrskap tror,
Blef slutligt den,
Att Jöns gick flat på sitt kontor —
Slog dörr'n igen.

